

Sygn. akt: III C 445/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Mariusz Toczek

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S. w G.

przeciwko J. K. i W. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych J. K. i W. K. solidarnie na rzecz powódki (...) S. w G. kwotę 41.381,14 zł (czterdzieści jeden tysięcy trzysta osiemdziesiąt jeden złotych czternaście groszy) z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od tej kwoty od dnia 10 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanych J. K. i W. K. solidarnie na rzecz powódki (...)S. w G. kwotę 2.935 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanych J. K. i W. K. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 2.319,87 zł (dwa tysiące trzysta dziewięćnaście złotych osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt III C 445/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 08 marca 2016 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem wniesionym dnia 10 czerwca 2013 roku do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie powódka (...) S. w G. zażądała zasądzenia od pozwanych J. K. oraz W. K. na swoją rzecz solidarnie kwoty 41.381,14 złotych z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kosztów sądowych w kwocie 518 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł.

W uzasadnieniu podała, że zawarła z pozwanym J. K. umowę pożyczki, na podstawie której przeniosła na pozwanego kwotę 78.000 złotych, zaś pożyczkobiorca zobowiązał się w miesięcznych ratach ją spłacać. Pozwana W. K. poręczyła spłatę tej pożyczki. Powódka wskazała również, że na skutek nieregulowania przez pozwanych rat pożyczki w umówionych terminach, powódka uzyskała prawo wypowiedzenia łączącej strony umowy. Na skutek tego pożyczka stała się natychmiast wymagalna dnia 3 kwietnia 2013 roku. Wskazała powódka także, że na roszczenie przysługujące jej wobec pozwanych składają się: 39.440,83 złotych tytułem kapitału pożyczki oraz 1.940,31 złotych tytułem odsetek zarówno karnych jak i zwykłych.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie dnia 09 sierpnia 2013 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn.. akt VI Nc-e 1420422/13), którym nakazał pozwanym zapłatę na rzecz powódki zgodnie z jej żądaniem.

Pismem z dnia pozwani wnieśli sprzeciw od tego nakazu zapłaty i zażądali oddalenia powództwa w całości. W uzasadnieniu swoim pozwani podnieśli, że powódka nienależycie wykonała zobowiązanie, naliczyła sobie nienależne i zawyżone koszty.

W toku procesu strony podtrzymały stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 26 marca 2009 roku powódka (...). S. w G. zawarła z pozwanym J. K. umowę pożyczki nr (...). W ramach tej umowy przeniosła na pozwanego kwotę 78.000 złotych z zastrzeżeniem jej zwrotu powiększonego o odsetki w wysokości 16,25% rocznie. Miesięczna rata pożyczki wynosiła 1.691,81 zł. Pozwana W. K. poręczyła spłatę tej pożyczki.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- umowa pożyczki, k. 60-61;
- plan spłaty pożyczki k. 69;
- regulamin, k.62;
- zeznania świadka J. G., k. 186-187;
- opinia biegłego, k. 191-200;
- zeznania pozwanych, k.156-157;

Z uwagi na fakt, że pozwani nie dokonywali spłaty rat pożyczki w umówionych terminach dnia 25 lutego 2013 roku powódka wypowiedziała umowę pozwanym, stawiając tym samym w stan wymagalności roszczenie dochodzone w sprawie z dniem 4 kwietnia 2013 roku.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy wraz dowodem doręczenia, k. 63-65;
- opinia biegłego, k. 191-200;

W okresie gdy strony procesu wiązała umowa pożyczki powódka wielokrotnie zawiadamiała i wzywała zarówno pozwanego J. K. oraz pozwaną- poręczającą spłatę zobowiązania, do zapłaty zaległości w spłacie rat pożyczki. Świadczy to o tym, że oboje pozwani mieli pełną wiedzę na temat opóźnień w spłacie rat pożyczki.

Dowód:

- pisma powódki, k. 92-142;

Z tytułu spłaty pożyczki została uiszczona przez pozwanych łącznie kwota 39.759,86 złotych.

Dowód:

- rozliczenie wysokości zadłużenia, k. 48-50;
- opinia biegłego S. K. k. 191-200;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione niemal w całości.

W pierwszej kolejności należało zauważyć, że podstawę żądania pozwu stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 720 § 1 k.c. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego, określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko, co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W takiej sytuacji strona powodowa winna była wykazać, że doszło do zawarcia między stronami umowy pożyczki oraz to, że przeniosła na pozwanego określoną ilość pieniędzy lub rzeczy oznaczonej tylko, co do gatunku. W ocenie sądu okoliczność ta została wykazana. Co więcej pozwani tego nie kwestionowali. W tym kontekście, bezsporne było zatem to, że 26 marca 2009 roku powódka zawarła z pozwanym umowę pożyczki, na mocy której przeniosła na niego kwotę 78.000 złotych. Okoliczność ta wynika z przedstawionego dowodu z umowy pożyczki. Poza sporem pozostawało także to, że podstawą odpowiedzialności pozwanej W. K. było poręczenie spłaty tej pożyczki uregulowane w art. 876 § 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy było ustalenie czy pozwani dali powódce powód do wypowiedzenia umowy pożyczki. Zgodnie z pkt 11 umowy pożyczki łączącej strony procesus pożyczkodawca ma prawo do jednostronnego wypowiedzenia umowy w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej raty wraz z należnymi odsetkami po upływie terminu 30 dni od daty wymagalności spłaty. W sprawie pozwani nie zapłacili powódce w ogóle rat za styczeń i luty 2013 roku. Zgodnie z harmonogramem spłaty pożyczki każdej raty został ustalony na 10. dzień każdego miesiąca. Tym samym zaktualizowało się uprawnienie powódki do wypowiedzenia umowy po upływie 30 dni od dnia postawienia w stan wymagalności raty za styczeń 2013 roku. Ponadto w toku całego okresu spłaty pożyczki wielokrotnie opóźniali się z płatnością. Wynika to również z opinii biegłego. Opinia biegłego jest jasna i pełna, a wnioski w niej zawarte zostały w logiczny i zrozumiały sposób przedstawione. Brak było podstaw do odmówienia waloru wiarygodności temu dowodowi, a zważyć należy, iż żadna ze stron nie zgłosiła zarzutów względem tej opinii. Podkreślić należy również, że pozwana była informowana przez powódkę o stanie zaległości wynikającej z umowy pożyczki, której spłatę ta poręczyła. Pomimo wezwań kierowanych do pozwanej ta nie spłaciła zadłużenia. Z tego powodu na podstawie art. 881 k.c. w zw. z art. 879 § 1 k.c. pozwana odpowiada za dług w całości solidarnie z pozwanym.

Sąd ustalił, że powódka wykazała, że pożyczka została spłacona jedynie w części. Z raportu spłaty oraz opinii biegłego wynika, że doszło do spłaty pożyczki w wysokości 39.759,86 złotych. Wobec tego na dzień postawienia roszczenia w stan wymagalności pozostawała do spłaty kwota zgodnie z przywołaną opinią biegłego 41.930,08 złotych. Powódka zażądała jednak zasądzenia kwoty 41.381,14 zł. Z tego względu – zgodnie z treścią art. 321 § 1 k.p.c. – sąd zasądził roszczenie w tej wysokości.

Stawiany przez pozwanych zarzut, że powódka nienależycie wykonała zobowiązanie poprzez błędne księgowanie wpłat, naliczanie nienależnych i zawyżonych kosztów, oraz że ta wyzyskuje pozwanych należy uznać za chybiony. W pierwszym rzędzie zważyć należy, że pozwani twierdzeń tych nie poparli żadnymi dowodami. Opinia sporządzona przez biegłego stawia twierdzenia zupełnie odwrotne i nie pozwala przyjąć tez stawianych przez pozwanych za prawdziwe. Przywołany przez pozwanych świadek J. G. nie potwierdziła okoliczności podnoszonych przez nich. Przywołać w tym miejscu należy także treść art. 232 k.p.c. zgodnie z którym strona wywodząca skutki prawne z określonych faktów jest zobowiązana do wskazania dowodów dla ich stwierdzenia. Również art. 6 k.c. nakłada ciężar udowodnienia faktu na osobę, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu pozwani nie udowodnili ponoszonych przez nich zarzutów.

Zasadność zasądzenia obowiązku zapłaty odsetek umownych za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP znajduje oparcie w umowie łączącej strony oraz Regulaminie (...). Data od której odsetki te należy

liczyć wyznaczona została przez powódkę na dzień 10 czerwca 2013 roku. Wobec powyższego sąd orzekł jak w punkcie I sentencji.

O kosztach postępowania w kwocie 2.935 zł rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na powyższą kwotę składa się: 518 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł ustalone na podstawie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490), a także kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wyrazem tego jest rozstrzygnięcie zawarte w punkcie II wyroku.

Wynagrodzenie biegłego sądowego S. K. wyniosło 2.319,87 zł (k. 206-208). Z uwagi na fakt, iż wynagrodzenie biegłego zostało pokryte przez Skarb Państwa, Sąd nakazał pobrać od pozwanych, jako przegrywających proces, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę w wysokości pokrytego wynagrodzenia biegłego. Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowił art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), w myśl którego kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Wyrazem tego jest punkt III sentencji wyroku.